

Samiliens Blomst

— af —
Mrs. Brentis.

(Fortsat.)

„Jeg mangler et Anker, et fast Støttepunkt for mig selv.“ Ja, det var netop dette. Det foranderlige Sind trængte til noget, som det kunde binde sig fast til. Det ubestændige Ynde manglede noget, der var bestandigt. Det mistroiske Hjerte maatte have en Klippe at hvile paa. Hidtil havde der været megen Tvivl, meget Mærke og megen Strid i hendes Sjæl. Endnu Bind der blafte, inddirkede paa hendes Ansigt. Selv en Frosken Prigott kunde ryste hendes Tro paa Gud, saa hende til at tvivle om hans Skærlighed og Raade, og rive hende løs fra Klippen, paa hvilken hun havde fastet Anker. Burde det være taalede? Midt imellem alle de forvirrede Tanker i hendes Sjæl bragte Tanken om Gud hende nu sin Hvile. Hun fortalte hun da om sit sunefulde, foranderlige Sind, betroede ham sin Tvivl, sin Angst, sine Forfælsker, og befør ham nu og alle Dage at binde hende fast til sig. Guds Naad gør ofte sin Gjerning med smaa Midler. Denne Morgens Erfaring lærte hende det. Thi paa Dage, der havde været ganske anderledes mørke i hendes sjælomme og modtagelige Naturs foranderlige Stemninger, under Værden af daarlige Helbred og Træthed, var der dog altid bag efter et Sted, hvor der aldeles ikke var noget Mærke, et Punkt, hvor alt var Fred. Bemærk skuffede det varme Hjerte, der forlangte alt for meget, Foranderlighed og Uvishedhed ragede over det uerfarne Sind, men gennem det alt sammen saa og søgte hun ham, hos hvem hun sikkert var havnet. „Han er min Klippe, og der er ingen Uret hos ham.“ Dette var den Bished, som hendes Hjerte befod og udtalte snart med Fred, snart under Taarer, men altid fuldt af Taknemmelighed. Maaske et eller andet ungt Hjerte betragter denne Skildring af Lucys Høvelsdrag som meget mærk og gyser tilbage derfor. Sikkert er det, at de færgelige Erfaringer om Livets Foranderlighed ikke falder lige tungt paa alle, men der er Sørger og Skuffelser for enhver, og ingen er stærk nok i sig selv til at staa Ansigt til Ansigt dermed. Uvillig derfor den, der, som Lucy, naar Vandfaldene komme, har den Forvisning, at en, der standhaftig har modstaaet disse Vælgelser af menneskelig Svæbelighed og Videlse, staar paa Strandbredden med de ubrødre Arme, for at opholde og træffe. Da Lucy forlod sit Værelse, fandt hun Hølen paaklædt til at føre ud.

„Moder mener ikke, at det er værd, du gaar ud at spadserer nu.“
„Jeg skal aflægge et Besøg lidt udenfor Vænet, og da Vejret er saa smukt, kunne jeg gerne følge med.“ sagde hendes Tante.

Lucy søgte sig i sin nuværende Sindsstemning aldeles ikke oplagt til at træffe sammen med fremmede, dog vilde hun ikke gøre Indvendinger, og de var snart paa Vejen; Frosken Prigott var naturligvis ogsaa med. Men al Lucys Engstelse og Undselighed forsvandt, da hun saa Fru Lees velgørende, venlige Ansigt, som hun straks ved sin Indtrædelse blev formelig indtaget i.

„Det vilde ikke være vanskeligt at komme til at holde af hende,“ tænkte hun, en Tanke, som i samme Øjeblik fandt Gentlang i hendes nye Venindes sølomme Hjerte.

Efter at Fru Lee i nogle Øjeblikke havde underholdt sig med hendes Tante og Frosken Prigott, henvendte hun sig til Lucy. „De er mindre mig om en gammel, meget rar Ungdomsveninde,“ sagde hun. „Hvor det dog er en behagelig Værelse. Frosken Prigott, kan De husse vor Stolekammerat, Sara Whittier?“

„No, naturligvis,“ svarede Frosken Prigott.
„Og ligner denne unge Dame hende ikke. Undskyld, kære Barn,“ tilføjede hun, da hun saa, at Lucy blev rød i hovedet; „jeg glemte et Øjeblik, at det ikke er behageligt at blive saaledes iagttaget. Men det var en meget rar Veninde.“

„Den Værelse er ikke saa underlig,“ bemærkede Frosken Prigott, „det er hendes Datter.“
„Sara Whittiers Datter!“ udbrød Fru Lee, traf Lucy ind til sit Værelse og kyssede hende ømt. „Mit kære Barn!“

Glaude og Sorg stredes om Herredømmet i Lucys Hjerte, og hendes Sjæl glødede med Taarer, mens hendes Ansigt strålede af Smil. „Hvor uventligt af Frosken Prigott ikke at fortælle mig, at hun havde kendt min Moder,“ sagde Taarerne. „Hvor dejligt at træffe en af hendes gamle Venner,“ sagde Smilet. Der var et „Sesam aabn dig,“ for hendes Hjerte i de Uanfæmelser, Fru Lee saa lært og gav hende. Hun behøvede kun et Par Spørgsmaal for at begynde en saa begejstret Beskrivelse af sin Moder og sine Søstrende, som hun Skærlighed og hendes ligefremme, ufordærkede Natur kunde give, og Fru Lee sad og holdt hende i Haanden, som hun lige straks havde grebet, næsten lige saa ligefrem, kærlig og barnlig som Lucy selv. Fru Whittier og Hølen saa til og glædede sig over dette Optrin, som Frosken Prigott til sidst afbrød med et tørt: „Skulle vi tilbringe Dagen her?“ Saa tog de hurtig Afled og forlodte sig tilbage til Høens Liv og Varm.

XI.

Senhigten god, Udseelsen uheldig.

Den næste Dag var Lucy mindre vel til Pas. Frosken Prigott sagde, at det var just, hvad hun havde ventet; men hoorpaa hun havde grundet denne Forventning, vilde hun ikke ryste ud med. Hendes Tante vilde nu ikke længere udfærdige at raadspørge en Læge. Lucy bad for sig, men denne Gang forgoedes. Hun tænkte med Bælgel paa den fære, gode, omhyggelige Dr. White og søttede sig under hans Behandling; men hendes Næse kunde ikke bringe ham til Stede, og hendes Frygt for Dr. Thornton kunde ikke holde denne borte. Hun talte kun lidt, saa alvorslig, næsten høstidelig ud og havde allerede et træt Udtryk i sit endnu ungdommelige Ansigt. Dans Besøg var fort, Lucy syntes, at han næppe havde set paa hende; men hun havde bragt sine Øjne om det end ikke saa saadan

ud. Hun havde ist det fiftende Puls, der saa troelig angav enhver pludselig Bevægelse, havde iagttaget Hæden, som kom og gik i det unge Ansigt, og de sammenpressede Læber, som holdt Mågen tilbage, og lige saa tydelig som Ord fortalte, at der boede et stærkt Vilje i det soagelige Legeme. Ja, han havde endog saa lagt Mærke til det pragtfulde, lyse Haar, som omgav det søde Ansigt, og de store, brune Øjne, der var lige sjældne, hvad Farve og Størrelse angik. Men istent Læger i Væger altid rystede paa Hovedet, havde han dog ikke rystet paa sit, og da Fru Whittier ved hans Vortgang fulgte ham ud, beroligede han hende med et Par Ord.

Han ansaa ikke Lucys Sygdom for farlig. Dog vedblev han at komme i mange Dage, og hun lærte snart, til Trods for sin Frygt for ham, at glæde sig til disse korte Besøg. En Dag i Samtalen blev udbrudt Hølen som Svær paa en eller anden besynderlig Bemærkning, Lucy havde gjort: „Maa, det maa jeg sige, Lucy Grant!“ Øjeblikkelig antog Dr. Thornton Ansigt et meget interesseret Udtryk. „Er De fra Landsbyen S?“ spurgte han. Lucy bekræftede dette, lidt forbauset over Spørgsmaalet. Nu betragtede han hende med virkelig Interesse; hun søgte forfælskeligt mellem hans Væsen og den høflige, ligegyldige Mine, han hidtil havde vist, og smilede med et halvt fornuget, halvt spørrende Udtryk: „Saa kender De formodentlig min Broder,“ sagde han.

„Det husker jeg ikke,“ sagde Lucy, som bestræbte sig for at erindre, om hun virkelig kendte nogen af det Navn.

„Al, nej, Lucy kender ham ikke,“ sagde hendes Tante, „han rejste udenlands, før hun kom til os.“

Han svarede ikke, men saa stadig paa Lucy med en og ikke uventlig Interesse. „Jeg har en Søster, som jeg maa gøre Dem bekendt med,“ sagde han tilfældigt.

„O, det har jeg haft den Fornøjelse at gøre,“ sagde hendes Tante; „kære Lucy, Fru Lee er en Søster til Dr. Thornton.“

Lucys frimodige Smil sagde, at det glædede hende, og hun skulde lige til at fortælle, at Fru Lee og hendes Moder var gamle Venner, da et Blik fra Frosken Prigott bragte hende til Rædsel. Det er ikke godt at vide, hvorira hun vidste, at Frosken Prigotts Sine var forfælsket paa hende; men de virkede øjeblikkelig afskænde paa hende.

Næppe havde Dr. Thornton taget Afled, før Frosken Prigott til alles Overraskelse udbrød: „Da jeg var ung, brugte vi ikke Drengene til Væger, hvis vi havde gjort det, gad jeg nok vide, hvor jeg havde været henne nu.“

„Et meget interessant Spørgsmaal,“ hviskede Hølen.

„Og det overrasker mig, Lucy, at De ventte at blive rask under en saadan Behandling,“ vedblev Frosken Prigott.

„Jeg syntes, De sagde, at hun ikke var syg,“ vedblev Hølen.

„Og, hun er uden Tvivl meget syg, og denne lille Spiritus, denne Dr. Thornton, mener at kunne helbrede hende.“

„Kan er 3 Men høj,“ sagde Hølen smilende.

„Lucy ser virkelig bedre ud,“ sagde hendes Tante. „Almindertiden har hun en ganske god Kvalitet.“

„En helstift Rødme!“

Lucy lo, og hendes Tante ligesaa.

„De har selv en helstift Rødme,“ sagde Hølen spøgende.

Frosken Prigott tav, men fra nu af blev Lucy Offer for tusinde, pinlige, traktende, Værgelser, som udværedede af hendes Taalmodighed, for at være med Sinderne. Hun skulde have en Sennepssage paa Brøjet og Kamfer paa Halsen; jandede der en Stryp paa Hølen saa stor som en Haand, maatte hun ikke gaa ud, for ikke at blive forfælsket; ikke en Gang den allermindste Solstråle fik Lov til at skine ind i hendes Værelse, for at hun ikke skulde blive for varm. Hvis hun satte sig op, bad hun hende om at lægge sig ned; hvis hun læste, erklærede hun Væger for at være opslidende. Hvis hun spiste sin Mad med Lust, var det Vævis paa, at der var en unaturlig Appetit til Stede, som burde bekæmpes; var det modfattede Tilfælde, vilde hun sulte sig ihjel.

„Er der noget, kære Barn, som du kunde tænke dig at have Lust til?“ spurgte hun saa mange Gange om Dagen, at Lucy til sidst i sin Fortvivlelse sagde, at hun gerne vilde have et lille Stykke Kylling. Da det blev bragt og skulde fortæres, skædede Frosken Prigott omkring for ikke at sige over Talkerønen med saa mange Forsigtighedsregler og Omstændigheder, at det stakkels Barn ikke kunde gaa en Vid ned. Saa rystede Frosken Prigott paa sit Kog, lille Hoved og erklærede, at det thøede paa Tæring, naar Appetitten var saa foranderlig. Lucy, der var træt og mod, søgte sig meget nedtrøst over disse smaa Plagerier, og hun saa ingen Udvej til at befries fra dem.

Imidlertid passede Frosken Prigott paa at lægge Vaand paa sig, naar Fru Whittier eller Hølen var til Stede, og de fik ikke det mindste at vide om de Værgelser, som hun tilføjede deres kære Lucy. Tilfældigt forsynede hun sig med en meget stor Lægebog, og naar hun var alene med sit Offer, gav hun sig til at studere hendes Tilfælde. „Og det end, naar De træffer Vejret dybt? — Spøtter De ikke Blod op?“ Til begynde disse Spørgsmaal svarede Lucy nej. „Har De Emerite i Brøjet, mest i venstre Side, og som ubestridt gaar over i den ene Arm?“

„Jeg havde en Gang et slem Anfald.“

„Saa har De en Hjertesjæl. Hjertet er bleven til Prusk eller er ved at blive det.“

„Men jeg har ingen Smertter der nu,“ sagde Lucy.

„Maa, saa skal De nok saa dem, kan De stole paa. De maa passe paa, naar De gaar op ad en Høj. Da hvordan løber De ikke op ad en Trappe? Jeg har ofte set Dem tage to Trin ad Gangen.“ Hun overlod Lucy til hendes egne fornuftige Betragtninger og læste videre. Tilfældig for hun op. „Lad mig se Deres Hjenkroge,“ sagde hun. „Al ja, de er saa gule som Voks. Har De nogen Sunde ondt i den højre Side, især De dem nedtrøst og bedrøvet? Har De en daarlige Smaag i Munden? Ja, det ved jeg, De har. Der er Betændelse i Deres Lever; det er et foruroligende Tilfælde. Derfra kommer Deres Høfe; Deres Lever er hævet, svulmer op omkring Lungerne og trykker dem, og saa hoster De; og Dr. Thornton siger, at De har Tæring.“

„Har han sagt det,“ udbrød Lucy, idet hun for op. „Maa, selv om han ikke har sagt det, saa tænker han det, og jeg har hele Tiden sagt, at det var Deres Lever.“

„Naar De faar den Vøj læst igennem, er jeg nok aldeles uheldig.“

„De skal ikke le, det er virkelig et alvorligt Tilfælde, og hvis jeg ikke havde været, vilde De være død af Leverfuge for længe siden.“

I dette Øjeblik stak Charles Hovedet ind ad den halvaabne Dør. „Der er en lille, tør, vigtig, gammel Dame nedeunder, som gerne vil tale med Dem, Frosken Prigott,“ sagde han. Hun skødte sig af Sted, og hun saa leende efter hende. „Hun vil blive glad, naar hun ser, hvem det er.“

„Hvem er det?“ spurgte Lucy.

„Hølen!“

„Maa, Charles, hvor uventligt, du sagde altsaa en Ufandhed.“

„Det er 1. April. Desuden, hvorfor skal hun pine dig til døde med sine gamle Lægebesøg. Moder vilde blive vred, hvis hun vidste det. Og naar hun ser sig i Spejlet i Garderoben, vil hun sige den lille, gamle Dame at se, jeg talte om.“

„Jeg har gjort meget, jeg ikke burde; men jeg tror aldrig, jeg har prøvet paa at drille en agtværdig gammel Dame.“

„Du har maaske aldrig haft Nøst dertil, det havde jeg nu, saa der er Forskel.“

„Ja, men dog gør det mig ondt, at du gjorde det.“

„Hun er en rigtig Nar,“ sagde Charles. Han ergræde sig over Lucys Bøvelselse og hævnedes sig saaledes. Lucy tav. Hun stod op og gik skjøtende op og ned i Værelset. Hans Samvittighed vintet ham, og jo længere han tænkte derover des mere skammede han sig.

„Jeg vilde ikke fornærme hende,“ sagde han, „jeg vilde kun gøre Vejser.“

„Maa jeg sige hende det. Lad mig gøre det.“

Hun greb hans Haand, da han kom forbi hendes Stol, og hendes bedende Blik sejrede.

„Jeg vil selv sige det,“ sagde han. Hun gik ud og mødte Frosken Prigott paa Trappen, men i Stedet for det vrede Blik, han havde ventet, overraskedes han af et meget venligt, overbærende Blik.

„Det er 1. April,“ sagde hun smilende, „det burde jeg have husket.“

„Jeg har aldrig i mit Liv kendt hendes Mage,“ tænkte Charles, „det mindste, hun kunde have gjort, var da at blive rasende.“ Han var misfornøjet med, at hun havde vist saa lidt Bredde, istent han vilde være blevet forbitret, om hun havde vist mere. Saa uberegnelige er jo alle Lucys Ansigt udtrykke Overraskelse, hvad Frosken Prigott straks bemærkede.

„Er det saa underligt at se en gammel Kvinde beherske sig?“ spurgte hun.

„Det er underligt at se nogen gøre det, hvad enten det er gammel eller ung,“ sagde Lucy, „men det er lige saa skønt, som det er underligt.“ Hun søgte allerede en hidtil ganske ukendt, venlig Interesse for og Medfølelse med Frosken Prigott, thi hun indfald, at det havde været fristende at blive vred. Det lille, gule Ansigt syntes behjert af en ny Ynde, og da hun betragtede hende, saa hun, at to Taarer blinkede i de sorte Hjenhaar, istent der spillede et Smil om de tynde Læber. Næste Gang hun talte, stødte det hun var for at sige Tak, da Frosken Prigott tilbød hende en Biste, sagde hendes Stemmes Tonefald, hvad en halv Snes Taler ikke kunde have gjort. Det sagde: „Jeg har begyndt at holde af Dem.“ Og Frosken Prigotts ensomme Hjerte havde vundet sig en Stet, der opmuntrede og glædede det, mere end noget andet jordisk Væsen havde gjort.

Charles gik op og ned i temmelig daarlige Sumør og søttede Frosken Prigott alle mulige Steder hen, til „Joppe og Jeriko,“ og paa Vunden af det røde Hav; men hun sad stadig i sin Stol, aldeles uanfægtet af hans Luffer, efterom hun var uvidende om dem. Endelig rejste hun sig og gik ind i sit Værelse, hvor hendes Høvel og Salmebog ventede hende med Trøstens og Medfølelsens Ord. Saa snart hun var udenfor Høvels Værelse, nærmede hun sig atter Lucy. „Hvorfor ser du saa alvorlig ud?“ spurgte hun.

„Hvem, jeg?“ sagde Lucy.

„Jeg vil gerne give en Penny for at faa at vide, hvad du tænker paa.“

„Det er det ikke værd; jeg tænkte blot paa den fattige Frosken Prigott.“

„Battig! Den rige Frosken Prigott mener du nok, hun er saa rig som en Tøbe.“

„Derfor kan hun alligevel godt være fattig. Sjunt, hvis hun har mange Penge, er hun bedre jillet, end jeg troede. Men jeg mener, at hun er fattig paa Venner; der er ingen, der synes at holde af hende, i det mindste er der ingen, der elsker hende.“

„Efter hende! og Charles gjorde en Grimace blot ved Tanken dertil.“

„Maa, jeg tænker nok, jeg skal komme til at holde af hende i Tidens Løb. I Begyndelsen gjorde jeg det slet ikke, jeg saa hun hendes ubehagelige Genfælsker; men nu ser jeg, at under den haarde Stal er „der en god Kærne.“

„De endelig paa mig gemme disse rosenfarvede Brillen.“

„Ja, men Charles, var det da ikke pent af hende ikke at blive vred over, at du salte hende ved saadanne skrællelige Navne. Kært paa, hvor glad hun gik ned i Dagligtønen og hvor glad hun kom derfra.“

„Hv, hun forstod ikke, at jeg mente hende med de Vennerfæller; havde hun gjort det, skulde du se, hvor vred hun var bleven.“

Lucy tav; hun fandt det ikke raadeligt at strides med ham i hans nuværende Sindsstemning. „Du synes vist, jeg er et rigtig Stærn,“ sagde han.

„Maa, nej, jeg vil kun have, du skal være retfærdig, hvad Vennerfæller for det meste ikke er tilbøjelige til.“

„Hv vel, hvad vil du have, at jeg skal gøre, gaa ind og salde hende om Halsen, græde og græde, at jeg er saa bedrøvet over at have drillet hende.“

Lucy smilede, og Charles kunde heller ikke lade være med at le.

„Jeg kan godt lide Vejser lige saa vel som du, men da dette er din Faders Hus, og da Frosken Prigott er Gæst her og en gammel Dame, gjorde det mig kun lidt ondt. Men bryd dig nu ikke om det, jeg har vist gjort for meget Bæven deraf.“

Han saa ud, som om det ogsaa var hans Mening; men da han traf Frosken Prigott ved Lebordet kort efter, sagde han venlige, opmærksomme Bæven det samme, som han skammede sig for at sige med Ord:

Da han den Aften kom ind paa sit Værelse, fandt han paa sit Bord en Del Væger, som han længe havde guffet sig. De stod der, elegant indbundne, som en lille Armees af behagelige Overraskelser.

Hader ved, at jeg søttede mig dem,“ var hans glade Tanke. Han aabnede en, der fandt et Bapir ud af den, paa hvilket der stod streoet med en gammelbøgs og dog fænt Gaand: „Jeg beger Dem modtage disse fra en „lille, tør, vigtig, gammel Dame“. Nu er jeg Fortsættelse,“ sagde han, idet han bredt kastede Bogen fra sig; og hvis Frosken Prigott havde været indenfor hans Ræffevæde, vilde han glædelig have foakt hende. Han for ud af sit Værelse for at afsjage en medfølsende Sjæl. Men hvem skulde han gaa til? Hvad vilde hans Moder sige, hvis han fortalte hende, at han havde brugt saadanne Udtryk overfor en værdig, gammel Dame, hendes Gæst. Hvad hans Fader angik, skulde intet faa ham til at udfærdige sig for hans Spot. Og Hølen? Hun vilde ikke vide, hvad hun skulde sige; men Lucy, hun kendte det hele; han for hen til hende.

„Jeg er gaaret i Seng,“ raabte hun, da han kandede paa hendes Dør.

„Jeg faar ikke Luftet et Tje i Nat, hvis du ikke vil høre paa mig et Øjeblik.“

Saaledes plaget, stod Lucy op, tog sin Friseerfaabe paa og aabnede Døren. Han for ind med et Lys i Haanden og holdt Bapiret op for hendes Sjæl. Ved at læse dette kunde Lucy ikke lade være med at le, men paa den anden Side søttede hun Medfølelse med Charles i hans Ydmygelse.

„Du kommer rigtig nok net af Sted overfor Frosken Prigott og mig,“ sagde hun.

„Du, du er en Engel ved Siden af hende. Kan man tænke sig noget værre? Men jeg vil ikke behøve hendes gamle Væger; jeg lægger dem paa Gulvet udenfor hendes Dør; hvis hun falder over dem i Morgen og brækker Halsen, saa er det ikke min Skyld.“

Lucy betænkte sig lidt, før hun svarede. Efter hvad hun kendte til Frosken Prigott, var hun ganske vist paa, at hun havde kendt Vægerne som Forsøningsoffer. Det var ganske vist et Misgæb med den Venlighed; men hvis det var Venlighed, skulde det ogsaa modtages som saadan.

„Det gør mig ondt for dig,“ sagde hun, „jeg kan nok sætte mig ind i, hvordan du er til Mode. Et Træfning vilde ikke være halvt saa irriterende. Men jeg tror virkelig, at Frosken Prigott har gjort det i en god Mening, og hvis jeg var i dit Sted, vilde jeg lade det gaa derfor.“

„Kælder du det venligt at gøre mig til Nar.“

„Men, hvis det nu slet ikke har været hendes Genfælt, og det tror jeg ikke, det har.“

„Hvordan mon du vilde synes om at blive saadan behandlet?“

„Jeg vilde ikke synes om det, men jeg vilde prøve paa at faa det bedste ud deraf. Jeg vilde i hvert Fald jove paa det i Nat.“

Hendes venlige, rolige Tone beroligede ham noget, han tog Bapiret og gik taus tilbage til sit Værelse, og da han traf Frosken Prigott næste Morgen, bekræftede hendes Ansigt Udtryk Lucys Formodning, at hun havde gjort det i den bedste Genfælt. Ved at læse i sin Bibel: „Derfor din Hjende hungret, saa giv ham Mad ogs.“, havde hun virkelig besluttet at adlyde disse Ord bogstavligt, og mens Charles laa utaalmodig og søvnløs i sin Seng, hvilede hun fredeligt i sin, med den vælfølelsesrige Forvisning, at hun havde gjort en Gjerning, der var lige saa mild som god.

XII.

Følgerne af en Accept.

Nu, da der var kommen ligesom en Forjættelse mellem Lucy og Frosken Prigott, fandt Lucy sin Stilling mere behagelig. Hun blev ogsaa bedre kendt med sin Onkel og fik Anledning til at angre den Fordom, hun havde fattet mod ham lige fra Begyndelsen. I sin store Angst for at faare sine Venners Høvelser, opvakte han stadig deres Fordom; man maatte kende ham godt for at holde af ham. Medens han udspejlede den bedste Maade at give en Foræring paa, uden at det saa ud, som om den kom fra ham, gik Frosken Prigott lige til Sagen.

„De skal have en Testefuld af denne Medicin hver Time,“ sagde Dr. Thornton til Lucy ved sit næste Besøg, og hele Dagen igennem spurgte hun om, hvad Kløffen var.

„Hun trænger til et Ur,“ tænkte hendes Onkel.

„Hun maa have et Ur,“ mente Frosken Prigott ogsaa. Og medens Dr. Whittier forberedte Sagen ved at spørge Lucy, hvordan hun vilde bære sig af om Ratten, uden et Ur, og betænksomt gik fra Sted til Sted, for at finde et passende, ikke for dyrt, lille Frosken Prigott igennem Broadway, saa hurtig som Høstene kunde løbe, og udvalgte et forbitart, smukt, men i alle Henseender uhenfælsomt Ur og overrakte Lucy det.

Staffels Lucys taknemmelige Hjerte pintes af forfælskelige Høvelser. Nu behøvede hun ikke noget til at holde sig vaagen den Nat. At et saa godt som fremmed Menneske skulde faa mange Penge ud for hendes Skyld, var i sig selv pinligt; men at eje saadan et Ur, naar ikke en Gang hendes Fader havde et, naar hendes Moder trængte til næsten alt, hvad der kunde løses for Penge, naar Rebecca og Kattin gik saa tarvelig klædte, det var mere end hun kunde forstaa. Hun laa og tænkte paa, hvilke Væger hun kunde have staaet Arthur med en ringe Del af denne Sum, hvilket Træfning hun kunde have givet Doktorsens Quirru, og hvor mange gode pæne Klæder der kunde løses til Høstene. Og ingen kan forstaa hende for Utaalmodighed; hendes Hjerte var opholdt af Tak; hun satte sig kun imod, at hun selv skulde have en saa stor Glæde. Hun tænkte ikke en eneste Gang paa sig selv. Dette til Moder, og hint til Arthur; det var derom, det drejede sig. Hun tilbragte Natten i stor Naadtilfælde, men da hun hen mod Morgensunden kom til den Beslæmning, at hun vilde tale lige ud til sin Onkel om Sagen, blev hun roligere og faldt i Søvn. Da han kom ind for som sædvanlig at se til hende, før han gik ud, traf hun Uret frem fra Høvelsuden og lagde det i hans Haand.

(Fortsættelse.)